

DESIRE®

Cynthia St. Aubinová
V drsňákově náručí

CYNTHIA ST. AUBINOVÁ

V DRSŇÁKOVĚ NÁRUČI

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

Věřím, že nikdo z nás si nedělá iluze, že by snad bohatství či sláva mohly člověku usnadnit život po milostné stránce, nebo ho dokonce uchránit před různými karamboly a trápením. V tomto je láska naprostý demokrat. Zasáhne a potrápí bohatou dědičku, která nemůže odolat venkovskému drsňákovi (přečtěte si v povídce V drsňákově náruči). Stejně tak láska překoná všechny spletitosti ekonomických vazeb a škod napáchaných v minulosti Sienniným otcem a znovu obnoví city mezi bývalými snoubenci v romanci Umíněná snoubenka. No a trápení s láskou neujdou ani celebrity, však to znáte, bulvární plátky jsou toho plné a povídka Nástrahy Hollywoodu Vás přenese za charismatickým režisérem Anthonym, který chce nejen zachránit své manželství, ale touží po tom, aby se jeho žena do něho opět zamilovala.

Přeju Vám spoustu čtenářských zážitků.

S láskou

Váš Harlequin

Cynthia St. Aubinová

V DRSŇÁKOVĚ NÁRUČI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bad Boy with Benefits

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2022

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Cynthia St. Aubin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2970-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2971-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2972-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Marlowe Kaneová stála ve druhém patře na podestě Fair Weather Hall a tvář měla stejně rozpálenou, jako byla mramorová balustráda pod jejíma rukama chladná. Už v dětství zjistila, že právě toto je nejlepší místo, odkud může nepozorovaně sledovat návštěvníky honosných večírků, které pořádali její rodiče. Tehdy byla dost malá, takže mohla vykukovat škvárami mezi tesanými sloupky s nadějí, že uvidí někoho, kdo se líbá. To, co viděla teď, způsobilo, že jí vřela krev v žilách. Davem se proplétal Neil Campbell, její bývalý snoubenec; bral si z táců jednohubky a jednu flétnu se šampaňským za druhou, zatímco mířil do plesového sálu na hlavní akci večera, kterou byl další přepálený ples pro nadějně klienty. Celé hodiny trvající bakchanálie, kde se podával kaviár a whisky tekla proudem, kde se kouřily kubánské doutníky a kde se přítomní muži navzájem pochvalně plácali po zádech – doslova i přeneseně. Byl to zkrátka k jejímu velkému podráždění hlavně pánský klub. Proč je tu ale Neil, to Marlowe nedokázala pochopit. Po tom, co udělal...

Přála si, aby tu byli Samuel a Mason. Její bratři, jen o rok starší než ona, a k tomu dvojčata, byli vždycky jejími samozvanými ochránci, přičemž tuto roli provozovali těmi nejextravagantnějšími způsoby. Samuel dokázal kohokoli ostře mířenými slovy proměnit v blekotající omluvnou hroudu a pokud jde

o Masona, ten se většinou uchyloval k dosažení mimosoudního vyrovnání. Ale Samuel teď vězel až po krk v přípravách na svatbu se svou láskou ze střední školy a Mason byl naprosto pohlcený svým novým vztahem s osobní asistentkou jejich otce, takže ani jeden z nich nebyl zrovna dosažitelný. To byla škoda, protože jejich nezastíraný odpor k jejímu bývalému snoubenci byl jednou z věcí, na níž se srdečně a bez výhrad shodli.

Marlowe uvolnila smrtelný stisk zábradlí, zhluboka se nadechla, obrnila se a začala sestupovat ze schodů. S každým krokem procházela kolem fotografií, na nichž byla v mladších letech: vánoční ráno. Střední škola. Matčin pohřeb. Novoroční večírek, kde se seznámila přede dvěma lety s Neilem Campbellem. Neilovi to ve smokingu velice slušelo, vlasy se mu v měsíčním světle leskly a zarůžovělé tváře i patricijský nos naznačovaly, že už je venku nějakou chvíli. Než večírek skončil, dělili se spolu o historky, v nichž hráli roli jejich dominantní otcové, a jak se ukázalo, i oni byli staří přátelé.

Jejich první setkání brzy vedlo k první schůzce a pak k rychlému zasnoubení, které oba otcové z celého srdce podporovali. Byli v těch prvních dnech tak jiní než dnes. Spontánní. Romantičtí. Hotoví ke každému dobrodružství. Možná i troufalí. Ale pak se něco změnilo, a to rychle, když si její otec, prezident a čestný předseda mezinárodní společnosti *Kane Foods* se sídlem ve Filadelfii, vzal Neila pod svá železná křídla. Marlowe mu to nezazlívala. Koneckonců strávila většinu svého života honěním se za tím, co její snoubenec dostal zdarma. Souhlas a ocenění jejího otce. A pro Neila se z této práce stala droga. Začal v kanceláři trávit víc a víc času, byl popudlivější a jeho polibky začaly být technické a bez vášně. Přestala snít o svatebních plánech a přemýšlela, kam

se všechna ta vášeň poděla. A když pak zjistila, že sledoval otcovu osobní asistentku a posílal jí divné a děsivé zprávy, zlomila nad ním hůl definitivně. Byl to znepokojivý zvrat událostí, u nějž byl osobně přítomen i její otec. Všechno se zhroutilo a stalo se to teprve před měsícem. A to ji vedlo k původní otázce: co tady, ksakru, Neil dělá?

Když Marlowe došla k patě schodiště, rozhlédla se po nepřehlédnutelné kovově šedé hřívě otcových vlasů. Místo toho nenašla ani svého otce, ani Neila, ale... *jeho*. Vysokého. Dobře stavěného a oblečeného v obleku, který určitě nebyl šitý na míru, ale z nějakého důvodu mu slušel snad o to víc. Pěšinku měl učešanou v lehce arogantním úhlu a jeho oči barvy černé kávy si ji prohlížely od hlavy až k patě. Zaplavila ji vlna zlosti. Muži se na ni většinou rádi dívali... dlouhé roky, kdy musela snášet kradmé chytlavé pohledy na nekonečných firemních večírcích, ji s touto nevyhnutelnou skutečností smířily. Ale muž, který se ani nepokusil během této společenské pantomimy předstírat, že to nedělá? Ne. To nikdy nezažila. V koutku úst se mu chvěl ten nejdrobnější náznak úsměvu, ačkoli ani o kousek výraz jeho tváře nezjemnil. Pochybovala, že by to něco vůbec mohlo dokázat. Jeho tvář aktivně opovrhovala obvyklými lichotivými adjektivy, která se hodila k popisu mužských obličejů, jež znala. Pohledný? Stěží. S těmi těžkými víčky, při kterých člověk nutně musel pomyslet na rozestlanou postel, vypadal ten muž jaksí... nebezpečně. Byl to ten typ, s nímž dívka ochotně skončí na zadním sedadle auta. Ten typ, který dívku drží venku ještě po večerce, typ, před nímž matky jedním hlasem varují své dcery. Ne, pohledný určitě nebyl. Čelist měl pevnou jako žulu, ostré a výrazné lícní kosti a dravčí nos, který zřejmě zažil hodně bitek, protože se lehounce nakláněl na jednu stranu a dodával jeho

rysům zajímavou asymetrii. Možná... přitažlivý? Podmračený výraz, který vypadal, jako by ho měl ve tváři permanentně naladěný, mu propůjčoval spíš odpudivou auru. Jeho výraz byl ekvivalentem cedule s nápisem *Vstup zakázán*. Když to vše sečetla dohromady, byla to hotová vizuální bomba a ona zjistila, že má problém odtrhnout od toho muže oči. A co víc, měla pocit, že on nejen tohle všechno ví, ale ještě ke všemu si to tiše užívá. Aniž by s ní přerušil oční kontakt, zvedl křišťálovou sklenici s jantarovou tekutinou a líně usrkl. A ona měla najednou pocit, jako by neochutnával ten nápoj, ale... ji.

S takovou důstojností, jaké byla momentálně schopna, Marlowe zvedla hlavu a pohlédla mimo něj. Pak sestoupila z posledního schodu a vklouzla do davu. Vděčně si od procházejícího číšníka vzala sklenici se šampaňským a s úlevou si usrkla svěžího bublinkového nápoje.

„Hledal jsem tě,“ ozval se hlas vedle ní.

Marlowe okamžitě ztuhla. Nebyla si jistá, kdy si v reakci na svého bývalého snoubence vypěstovala tento reflex, ale věděla, že se to stalo už několik měsíců před tím incidentem se Charlotte. „Dobrý večer, Neile.“ Sevřela pevněji sklenku v prstech a obrátila se k němu. Vždycky vypadal v obleku skvěle a dnesšek nebyl v tom směru žádnou výjimkou. Dnes zvolil temně modrý, bezchybně střižený a nepochybně velice drahý. Ale ve srovnání s arogantním a neokázalým mužstvím toho muže na protější straně místnosti Neil najednou vypadal... upjatě a puntičkářsky. Vlasy měl až *příliš* dokonale učesané, obočí až *příliš* zdůrazněné, bílou košili až *příliš* neposkvřenou.

„Překvapuje tě, že mě tu vidíš?“ zeptal se pobaveně, zvedl ke rtům sklenku s martini a potlačil lehkou grimasu.

Marlowe měla už dlouho podezření, že martini

nemá moc rád, jen se mu líbí, jak vypadá, když ho drží v ruce. „Myslím, že slovo překvapení bych nejspíš nezvolila,“ řekla a znovu si usrkla svého šampaňského.

„Nebrala jsi mi telefony, takže jsem se musel uchýlit ke... kreativnějšímu řešení.“ V přátelském úsměvu odhalil dvě řady dokonale rovných bílých zubů.

„Takže ses rozhodl vpadnout na klientský večírek?“ Marlowe vykročila, věděla, že ji bude následovat.

„Kdo sem *vpadl*? Přišel jsem jako host svého otce.“

Henry Campbel, londýnský rodák, nechutně pompézní muž a seniorní partner *Campbell Capital* představoval překvapivě obtížnou překážku v době, kdy se snažila vykroutit ze zasnoubení s Neilem. „V tom případě bys mu měl jít dělat společnost,“ nadhodila a obrátila oči směrem k baru; dalo se spolehnout, že právě tam bude Henryho Campbella možné najít.

Neil udělal dva rychlé kroky, otočil se k ní čelem a zatarasil jí cestu. „Potřebuju s tebou mluvit.“

„Ne,“ odpověděla Marlowe a protáhla se kolem něj. „Nepotřebuješ.“

„Marlowe, prosím.“ Bylo to slůvko *prosím*, které ji zastavilo. Znělo naléhavě a bylo v něm více upřímného citu, než kolik od něj slyšela za poslední rok. Přinejmenším. „Žádám jen o pět minut tvého času,“ řekl s upřímným výrazem a bez svého výrazu jistoty, že bude po jeho.

Zaváhala a ohlédla se ke stěně, kde zahlédla toho tajemného muže. Byla zvláště zklamaná, když zjistila, že už tam není. „Tak dobře.“

Neil ji zavedl na malý balkonek, který přiléhal k soukromé rodinné jídelně. Nebylo to přesně to místo, kde se spolu poprvé potkali, ale byl to od něj velice čitelný pokus vyvolat v ní tuto vzpomínku. Otevřel francouzské dveře a počkal, až jimi projde. Pak je za nimi zase zavřel. Marlowe přešla k cihlové

zídce, která jí sahala asi do pasu a opřela se předloktími o její drsný povrch. Skleničku měla stále v ruce a dívala se na zahrady pod nimi. Fair Weather Hall nechal postavit její pradědeček na začátku devatenáctého století. Byly zde akry a akry trávníků, které obklopovaly řady stromů, které dům velmi dobře chránily od světa tam venku.

„Není to krása?“ zeptal se Neil, který stál jen pár kroků od ní a hleděl na hvězdy na nebi a jako by ji povzbuzoval, aby udělala totéž.

„Kvůli čemu jsi se mnou chtěl mluvit?“ pronesla chladným hlasem, který jako špendlík propíchl balonek jeho romantické mezihry.

„Samozřejmě o nás,“ těžce si povzdechl.

„Neile, žádné *my* už neexistuje.“

Přistoupil o několik kroků blíž a pohlédl na její ruku. „Jestli je to pravda, tak proč pořád nosíš ten prstýnek?“

Sakra. Marlowe byla v takovém šoku, že ho vidí, až naprosto zapomněla, že ho má na prstě. Nosila ho na akce, jako byla tato, jen aby odradila potenciální nápadníky. „Tady ho máš,“ řekla, odložila sklenku, stáhla si prstýnek a položila ho na dlaň. „Můžeš si ho vzít zpět.“

Neil pohlídl Marlowe po vlasech. „Já nechci ten prstýnek. Chci tebe.“

Ucukla a zhnuseně potřásla hlavou. „Jak si můžeš po tom, co jsi udělal, myslet, že bych vůbec dokázala uvažovat o tom, že bychom se k sobě vrátili?“

„Chceš zahodit všechno, co jsme měli, jen proto, že jsem osobní asistentce tvého otce poslal pár varovných zpráv ohledně Masona?“ Zasmál se, jako by něco takového bylo prostě směšné.

„Jednu z nich jsi poslal z auta, ve kterém jsi seděl přímo před jejím domem a hodinu cesty z města,“ připomněla mu.

Neil dopil martini a odložil sklenici na zídku. „Neříkám, že to, co jsem udělal, bylo správné. Říkám, že jsem se snažil jen dohlédnout na někoho, kdo byl ve zranitelné situaci.“

Marlowe se musela snažit, aby neobrátila oči k nebi. „Možná, že tě to překvapí, ale jsem dost obeznámená s taktikou gaslightingu a manipulace, takže jestli ji chceš použít na to, abys měl zase získal, raději si to ještě rozmysli.“

Neil založil ruce na hrudi a opřel se o zídku vedle ní. „Neříkala jsi mi snad tehdy sama, že máš o Masona obavy?“

Tato část byla pravdivá. Byla si s Masonem vždycky bližší než se Samuelem a to, jak se od ní Mason najednou odtáhl, způsobilo aktivaci veškerých sesterských radarů. A když se začal objevovat v práci s modřinami, začala mít strach. A pak, když si všimla, že z jeho osobního účtu mizí obrovské sumy, začala mít *obrovský* strach. „To, že jsem se ti svěřila s obavami o mého bratra, ti nedávalo žádné právo čenichat v našich soukromých rodinných záležitostech, ani varovat Charlotte, aby si s ním nic nezačínala.“

„Já to vím.“ Položil jí dlaň na zápěstí; vždycky tvrdil, že se mu tato část jejího těla moc líbí. „To, co jsem udělal, bylo... hloupé. Prostě jsem se nechal příliš unést.“

Natáhla prsty a znovu mu nabídla prsten. „Já také.“

Svraštil obočí a zatvářil se skoro zoufale. „Marlowe, tohle je náš sen. Rodinná dynastie. Kaneovi a Campbellovi... tak, jak jsem o tom vždycky mluvil.“

A chvíli mu i naslouchala. Naletěla mu na jeho nafouklé sny o životě, který spolu vybudují. O jejich svatbě snů. O cestování. A nakonec i o dětech, které chtěl, jakmile nastoupí na své právoplatné místo

v *Kane Foods* s pomocí investic jeho otce. Až na to, že datum svatby se pořád odkládalo dál a dál do budoucnosti a bralo s ním i její naděje. A teď, když se svatba jejího bratra blížila rychlostí mezinárodního expresu, uvědomila si Marlowe, jak byla naivní. „Vezmi si ho,“ pobídla ho.

Neil se podíval na prsten s diamantem, který se na její dlani třpytil jako miniaturní hvězda. Jeho nadějeplný výraz zmizel a místo toho se mu v očích objevilo cosi plochého a prázdného. „A co aspoň polibek na rozloučenou? Abychom to uzavřeli?“

V té chvíli pocítila Marlowe poprvé strach, když si uvědomila, na jak odlehlé místo s ním odešla. Tady by mohla klidně křičet z plných plic, přes hluk večírku by ji nikdo neslyšel. „Ne, Neile,“ řekla a ustoupila.

„Vzpomínáš, jak jsi mi říkala, jak moc tě tohle vzrušuje?“ Jeho ruka vystřelila a zachytila ji kolem krku tak silně, až cítila, že ji začínají tahat vlasy.

Marlowe se mu opřela oběma rukama o hrudník a zatlačila, jak silně dokázala. „Neile, říkala jsem –“

Ten polibek byl krátký a brutální. Jeho ústa se k ní přitiskla tak silně, že na rtech vnímala otisk jeho zubů. A pak byl najednou pryč; ozvalo se bolestné zakvílení a Neil se zlomil v pase. Marlowe bušilo srdce v uších. Přitiskla si ruku na rty a napůl očekávala, že je bude mít od krve. Když se ukázalo, že jsou čisté, podívala se, co se vlastně stalo.

A byl to *on*. Ten muž, který na ni hleděl. Tady. Na balkoně. Držel Neila za košili, která už nebyla tak neposkyrnná jako na začátku, a hrozivě se nad ním tyčil. „Řekla ti *ne*,“ zasyčel. „Víš, co to je souhlas?“ dodal a zatřásl s jejím bývalým snoubencem tak silně, že se dostal do vzduchu a špičkami šátral po kontaktu s dlažbou.

Neil se na muže mračil očima, které najednou vypadaly jako oči nějakého plaza. „Ano.“

„To je dobře.“ Muž o něco povolil své sevření. „Když tě pustím, vypadneš, nebo budu muset tu tvou arogantní prdel hodit přes tu zídku?“

„Odejdu,“ zachraptěl Neil.

Muž rozevřel pěst a Neil několik kroků zavrával, než nabyl ztracenou rovnováhu. Pak si uhladil košili, a než prošel francouzskými dveřmi, vrhl na Marlowe významný pohled.

Když odešel, ten muž se k ní obrátil a prohlížel si ji téměř s klinickým zájmem. „Jsi v pořádku?“

Marlowe si třesoucí se rukou upravila vlasy a vnímala, že jí žilami místo krve proudí jakýsi zvláštní koktejl adrenalinu, podrážděnosti a strachu. „Jsem v pohodě.“

Přistoupil k ní o krok blíž a vypadal, jako by ji chtěl udělat tělesnou prohlídku. „Určitě?“

„Ano,“ odsekla. „A teď můžeš jít taky.“

Sevřel čelist a zvedl obočí. „Vážně?“

Terasou zavál vlahý větřík a přinesl s sebou vůni růží a deště. Špatné načasování. „Ano.“ Obrátila se k němu zády a vzala si své šampaňské. „Navzdory tomu, že jasně nepatříš ke smečce mého otce, předpokládám, že máš nějaký důvod k tomu, abys tu byl. Tedy kromě toho, aby ses kradl na balkony a vyvaloval na mě oči.“ Jakmile Marlowe ta slova vyřkla, nejraději by je vzala zpět. Ponížení jí vždycky nabrousilo jazyk. Nelíbilo se jí to, ale nebyla schopna to potlačit.

„Zapomínáš, že jsem tě zachránil před tím tvým prohnilým snoubencem.“

„Zachránil?“ odsekla a cítila, jak v ní roste hněv. „Ty jsi mě předtím prakticky svlékal očima, sledoval jsi nás sem jako nějaký stalker, pak jsi po něm vystartoval jako Rambo. A to všechno bez mojí žádosti, abys do té situace nějak zasahoval. A teď si myslíš, že omdlím vděčností? Mám zkušenosti s tím, jakou

velikost mají ega miliardářů, ale nevím, jak to je lidmi, kteří se vetřou na koktejlovou party.“

Jeho obleková košile se mu napnula na bicepsech, když si založil ruce na hrudníku, což byl postoj, který by u každého vypadal výhruzně, ale u něj z nějakého důvodu žádné nebezpečí necítila. „Zaprvé, jestli si myslíš, že jsem neviděl, jak ses dívala ty na mě, asi jsi sjetá. A za druhé, říkáš mi, že bys dala přednost tomu, kdybych tě tady s Neilem nechal samotnou?“ Jeho jméno vyplivl, jako by to byl čistý jed.

„Říkám, že už mě unavují muži, kteří mě staví do situace, v níž si pak jiní můžou gratulovat za to, že mě zachránili,“ odpověděla a schválně ignorovala první část jeho věty. Protože to byla pravda. I když motory jejího spravedlivého rozhořčení pracovaly naplno, musela sama se sebou bojovat, aby se nevpijela do dalších a dalších detailů jeho vzhledu, když se jí k tomu takhle zblízka naskytla příležitost. Viděla tenkou stříbřitou jizvu, která mu přetínala obočí nad levým okem. Nenápadnou rýhu na jeho lícní kosti. Neuvěřitelnou délku jeho tmavých řas. Přes jeho oblečení vyzařovalo teplo, které cítila na své nahé pokožce.

„Vím, že když nějaký muž izoluje ženu z bezpečí davu, chová se podle klasické taktiky predátora. Vím, že přenášení viny za vlastní hnusné chování, je obchodní značka narcisisty. A vím, že jakýkoli muž, který vloží bez svolení ruce na ženu, si zaslouží roztrhnout na dvě půlky. A ještě vím, že ani ten nejpříťažlivější vzhled nemůže vynahradit, když se chováš jako rozmazlená a chladná elitářka, která se narodila se zlatou lžičkou v puse. Klidně si ji strč tam, kam ti slunce nesvítí.“

Marlowe zamrkala a šokovaně otevřela pusu. Mysl jí zaplavilo spousta klišé, ale než ho mohla kterýmkoli z nich usadit, sehnul se a zvedl ze země zásrubní

prstýnek, o kterém ani nevěděla, že ho upustila. Vzal její ruku do své, obrátil ji dlaní nahoru, položil jí prstýnek přímo doprostřed a zavřel ji, takže ji diamant příjemně píchal. Držel ji v sevření o něco déle, než bylo nezbytně nutné a vpíjel se svým zrakem do jejího. Paží jí začalo procházet mravenčení a systematicky probouzelo každé nervové zakončení v jejím těle, až to vypadalo, že jí srdce netluče jen v hrudníku, ale i na rtech a v podbřišku. Když ji pustil, ta náhlá ztráta jeho tepla a stisku způsobila, že se cítila zvláště opuštěná a bylo jí najednou chladno, i když bylo léto.

„Užij si zbytek večera,“ pronesl tiše a jeho slova se vznášela ve vzduchu ještě dlouho poté, co se otočil na patě a odešel od ní.

Marlowe si nebyla jistá, co ji překvapilo víc. Jestli to, že mu dovolila mít v této situaci poslední slovo nebo že by chtěla víc.

Víc jeho.

DRUHÁ KAPITOLA

Marlowe Kaneová. Laurent Law Renaud seděl za stolem ve stodole, která se proměnila v kancelář, když spolu s bratrem z této staré stavby udělali první budovu své *4 Thieves Distillery*. Na monitoru před ním poblikávaly výsledky vyhledávání, v nichž se promptně přesunul z článků na fotografie. Byly jich tu stovky: Marlowe v byznys kostýmku se svým otcem a bratry v *Kane Foods*. Marlowe v honosné černé róbě na benefičním plese věnovaném výzkumu léčby rakoviny. Marlowe na jachtě v plavkách na bříše a s ramínky podprsenky rozvázanými. Tento poslední byl očividně pořízen z dálky, takže bylo jasné, že jde o práci *paparazziů* s teleobjektivem. Byla v té době spojována s miliardářem, magnátem přes evropská média, jak si Law s hořkým pocitem hnusu přečetl. Tu fotografii si prohlížel nejdéle, v duchu přejížděl dlaní podél křivky její páteře a po ramenou, která, jak z vlastní zkušenosti věděl, jsou napjatá i ve chvílích, kdy by si měla užívat.

Vylekalo ho vysoké hvízdnutí za zády a rychle svůj laptop zavřel. Pak se ohlédl přes rameno a viděl svého bratra Remyho, který se na něj šklebil jako che-shirská kočka z podesty schodů. V jedné ruce držel svazek expedičních výkazů a vědoucne potřásal hlavou. „Kdo to byl, ta holka, že tak urputně předstíráš, že jsi ji nešmíroval?“ zeptal se a položil papíry na Lawův stůl. Remy byl třetí v linii synů Charlese *Zapa*